

LXIII.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov indeholdende et Tillæg til Lov om nogle Bestemmelser vedrørende Kirkesyn, Præstegaardssyn m. m. af 19de Februar 1861.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 16de Mai 1873.)

At Fjernelen af de Ulemper, som Lovforslaget tilsigter at afhjælpe for Kirkers og Kirkegaardes Vedkommende, er ønskelig, derom kan der formentlig ikke reises nogen Tvivl, men Udvalget antager, at det bør undersøges, om der ikke med Berettigelse kan stilles Fordring om at se disse Ulemper afhjælpne, idet Besparelsen heraf maa sige en væsentlig Indflydelse paa Afgjørelsen af Spørgsmaalet, hvem der skal bære Udgiften herved.

Spørgsmaalet angaa, da kan det vistnok med Berettigelse forlanges, at de ikke alene hvad det Udre angaar holdes i en saadan Stand, at de tilfredsstillende Ordenens og Sømmelighedens Krav, men ogsaa, at der, hvor det er gjørligt, træffes saadanne Foranstaltninger, at man ikke nødsages til enten at sænke Eigene i Vand eller Mudder eller til, under selve Begravelseshandlingen, at øse den aabne Grav tør.

Med Hensyn til Kirkerens Opvarmning kan der vel være nogen Tvivl, om en saadan kan siges at være absolut nødvendig, men negtes kan det ikke, at der under strengere Vintre kan herske en saadan Kulde i Kirkerne, at den i høi Grad maa indvirke saavel paa Præst, som paa Tilhørere og derved forstyrrende paa Andagten, at ældre og svagelige Personer ikke uden Fare for Sundheden tør udsætte sig for den, at smaa Børn ikke uden Betænkelighed kunne bringes til Daaben, og at den i det Hele maa siges at virke laimende paa Kirkebesøget, og Udvalget kan derfor ikke andet end betegne Fordringen om Kirkes Opvarmning som vel begrundet i vore Klimatforhold og derfor ogsaa som berettiget.

Der som de omhandlede Foranstaltninger alene kunne betragtes som ønskelige, forekommer det Udvalget, at deres Sværkættelse maa blive en frivillig Sag, som det kun kan paalægges Kirketiendeieeren ikke at modsætte sig, og Udgiften alene

bæres af dem, som ønske Foranstaltningerne og have Fordel af dem; men kommer man til det Resultat, som Udvalget er kommet til, at det med Berettigelse kan forlanges, at de træffes, da synes det naturligt, at Kirketiendeieeren afholder Udgiften, og i Beskaffenheden af Kirketiendeieerens ved Lovgivningens begrundede Rettsforhold til Kirken og dens Tilbehør samt Kirkegaarden ser Udvalget tilstrækkelig Hjemmel for at stille saadanne Krav til ham, naar der derhos i Loven gives Bestemmelser, som kunne sikre ham mod, at Arbeidet bliver uforholdsmæssigt byrdefuldt.

En Deling af Udgiften i tvungne Bidrag fra Kirketiendeieeren og frivillige fra Behøerne, finder Udvalget uhensigtsmæssig og en Fordeling af Byrderne mellem disse og Kommunens Kasse ligefrem utilraadelig.

Gaaende ud fra disse Anstuelser, tillader Udvalget sig at yttre Følgende:

Lørlægning af en Kirkegaard eller Dele af den kan være forbunden med saa mange Vanstueligheder og medføre saa betydelige Udgifter, at det vilde være ubilligt at paalægge Kirketiendeieeren den, og det synes derfor naturligt at give ham Udgang til, naar han ønsker det, at kunne faae Kirkegaarden udbøiet eller forlagt.

Naar det paalægges Kirketiendeieeren som Pligt at anstaffe Kaffelovne eller Barmeapparat til Kirken, synes det af nærliggende Grunde billigt at give ham en passende Frist hertil, ligesom det er naturligt at overlade ham Valget af Barmeapparatet, saa at Synet kun har at bestemme Stedet hvor i Kirken det skal anbringes. Ligeledes synes billigt Hensyn til Kirketiendeieeren at kræve, at der fastsættes en bestemt Barmegrad, ud over hvilken Opvarmning ikke kan fordras.

Naar Kirken benyttes og forlanges opvarmet udenfor de almindelige Søn- og Helligdage samt